

До всього звик я...

Платон Воронько

До всього звик я, навіть до осінньої
Холодної і чорної землі, —
Коли вже й сонце промені знецінює,
До заходу ховається в імлі.

Але не звик я до години сонної
В ранкову пору чи на схилі дня.
Волю час той пілкою суконною
Протерти, як спітнілого коня.

З відра облити свіжою, студеною...
І мчати, обірвавши стремена,
Незвіданою стежкою буденною,
Яку ніхто на світі ще не зна.